

med den, der har Indfødsret i Kraft af Fødsel. Den naturaliserede Udlænding kan ikke administrativt udvises og kan heller ikke ved Dom sendes ud af Landet. Han har den samme Ret til at blive paa dansk Territorium som den, der har Indfødsret i Kraft af Fødslen. Der er ingen som helst Forskel mellem disse to Klasser: de naturaliserede og de, der have Indfødsret i Kraft af Fødslen. De ere ens stillede. Men i saa Fald er det urigtigt, at man ved de paatalte Udtryk vil ligesom kanonisere den Misforstaaelse, som A. W. Scheel har fremsat.

Da jeg har været med til at foreslaa at standse Regeringsforslaget, fordi jeg ikke kan erkende, der er nogen som helst Trang til en blivende Lov om dette Emne, kan jeg selvfølgelig heller ikke være stemt for, at nærværende Forslag bliver ført igennem til Lov. Men selv om jeg var af den Formening, at der kunde være Grund til at ønske en blivende Lov om dette Omraade, vilde jeg ikke kunne ønske et Forslag som det foreliggende ophøjet til Lov. Det lider af for mange og for væsentlige Mangler.

Scavenius: Jeg staar, hvad dette Lovforslag angaar, ganske paa samme Grund som den ærede Taler, der nu havde Ordet. Heller ikke jeg kan se, at der er nogen Grund for os til at vedtage en blivende Lov angaaende det Emne, der er Tale om: at tage pligtigt Hensyn til Statens Neutralitet. Vi have jo en gammel Lov, gammel Forordning af 1803, som hidtil bestandig har haft den gode Egenskab, at den ligger i Dvale, saa længe der er Fred, men en Gang imellem, naar Krig kommer paa mellem fremmede Stater, hvor vi ville holde os neutrale, lever den op igen ved kongelig Anordning. Endvidere har det vist sig ved de forskellige kongelige Anordninger, som ere blevne trufne, ved Krimkrigen og ved senere Krige, ogsaa sidst ved den fransk-tyske Krig, at Regeringen har anset sig berettiget til, og at denne Berettigelse er bleven fuldt ud anerkendt fra Lovgivningsmagtens Side, yderligere at forklare, hvad der til enhver given Tid skulde forstaaes ved Krigskontrabande, saa selv om Begrebet Krigskontrabande nu — jeg vil sige: desværre for os og for alle smaa Stater — er udvidet noget ud over, hvad der var gældende Folkeret i 1803, saa følger dog ikke deraf, at man paa Forhaand skal vedtage et Lovforslag, som fastsætter gennem Lov, hvad der skal forstaaes ved Krigskontrabande. Det sker her ved dette Lovforslag. Det

er meget muligt, at vi blive nødsagede til under fremtidige Krige, naar vi ville holde os neutrale, at betragte Kul som Krigskontrabande, men paa Forhaand, naar vi ikke ere tvungne dertil, at anerkende det, tror jeg er økonomisk set alt andet end klogt, ja, lige det modsatte. Naar den højtærede Justitsminister, da et lignende Lovforslag var til Behandling, har udtalt, at det var nødvendigt at komme med en provisorisk Lov, ja, saa er det ganske rigtigt, naar man vil indføre Straffebestemmelser for en dansk Mands personlige Deltagelse i en fremmed Krig, saa følger det af sig selv, at man maa have Lovhjemmel dertil. Men det er, som jeg tidligere har tilladt mig at udtale, aldeles unødvendigt, og det er ikke alene aldeles unødvendigt, men det er i og for sig noget forkasteligt. Skulde det ved en enkelt Lejlighed, ved en enkelt Krigs Udbrud vise sig absolut nødvendigt for Statens Sikkerhed, saa har Regeringen jo sin grundlovmæssige Ret til, hvis Rigsdagen ikke er samlet, at udstede en foreløbig Lov om dette Forhold. Men man kan vel nok rolig sige, at det vil høre til de allersjældneste Tilfælde, at det virkelig kan siges at være nødvendigt. I Almindelighed kan man overlade det til den enkelte danske Mands egen Lyst, om han vil deltage i en ham uvedkommende Krig eller ikke. Jeg kan ikke indse, at det vedkommer den danske Statsmagt i de allerfleste Tilfælde. Man kan tænke sig Tilfælde, hvor det er nødvendigt at forhindre saadant, det indrømmes, men i Almindelighed kan det ikke siges, at det i fjerneste Maade vedkommer den danske Statsmagt. Nogle af vore mest berømte Mænd her i Danmark have netop faaet en stor Del af deres Berømmelse ved, at de frivillig have deltaget i fremmede Krige, og vi have med Glæde modtaget Hjælp fra vore Frænder i Norge og Sverrig i vore Krige Syd paa, og nu vil man ligefrem gøre det strafbart at gøre Gengæld, hvis Tiden dertil engang skulde komme. Jeg vil ikke være med til noget saadant. Hvad angaar det Forslag, her er forelagt, saa er jeg fuldstændig enig med den ærede sidste Taler (N. J. Larsen) i, at det er endnu værre end det af Regeringen forelagte Lovforslag, og særlig hvad den af ham vidtløftig omtalte § 2 angaar, men tillige er denne § 2 en i Virkeligheden særdeles farlig Paragraf for den danske Stat. Den griber ind i de danske Statsborgeres naturlige Rettigheder, idet den ikke alene gør strafbart, hvad der fornuftigvis ikke er strafbart, men den